

The book cover features a repeating diamond-shaped pattern of white lines on a background of various shades of blue and purple roses. The text is centered within the white diamond shapes.

Laura
Kneidl

Nezamiluj
se

ROMÁN

Nezamituj
se

Milé čtenářky, milí čtenáři,

tato kniha obsahuje pasáže, které ve vás mohou vyvolat nepříjemné pocity. (Jejich výčet může obsahovat spoiler.)

Jedná se o zmínky truchlení, deprese, zoufalství a vnímání bezvýchodnosti situací, strachu vyplývajícího z velmi nepříjemných zkušeností.

Prosím, čtěte tuto knihu, jen pokud se na to cítíte.
Přeji vám co nejlepší čtenářský zážitek.

Vaše Laura

Copyright © 2025 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Rudolf Řežábek, 2026

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7139-4 (pdf)

Nezamiluj se

Laura
Kneidl

přeložil Rudolf Řežábek

*Pro tebe.
Díky, že jsi byl součástí této cesty.*

Playlist

Sleep Token – *Chokehold*
Paramore – *Hard Times*
Taylor Swift – *You Need to Calm Down*
Provinz feat. Casper – *Betäub mich*
Sigrid – *Strangers*
Marteria & Casper – *Supernova*
Sleep Token – *Granite*
Casper feat. CRO – *sommer*
Demi Lovato feat. Slash – *Sorry Not Sorry* (rocková verze)
Kraftklub – *Kein Liebeslied*
Wage War – *Never Said Goodbye*
Bad Omens – *The Death of Peace of Mind*
Alina Baraz ft. Khalid – *Electric*
Kummer feat. Nina Chuba – *Der letzte Song* (*Alles wird gut*)
Sleep Token – *Euclid*

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

Prolog

MEGAN

Halloween

Když jsem vešla do Le Petit, srdce mi bušilo jako o závod. Zatraceně, proč jsem byla tak vzrušená? Nebyl k tomu žádný důvod. Přesto jsem mezi návštěvníky automaticky pátrala očima po osobě, která rozhodně *nebyla* příčinou mých zvlhlých dlaní. Ne. Ne, to nepřipadá v úvahu. Vyhlídka, že téměř po roce znovu uvidím Camerona Bernarda, mě rozhodně nezervózňovala. Vždyť jsem toho chlapa skoro neznala. Setkala jsem se s ním dosud jen jednou na pár minut, a přesto se mi zrychlil tep při pomýšlení, že mu teď možná stanu tváří v tvář.

„Ahoooj!“ zavolal Luca a zvedl ruku, aby na nás upozornil svou sestru April. Už přes rok pracovala jako baristka v Le Petit, i když dnes, na Halloween, bistro připomínalo spíš noční klub než útulné místo, kde se pije káva a vychutnává dort. Pod stropem se pohupovali zavěšení kostlivci. V rozích visely umělé pavučiny a hned vedle vchodu se krčila strašidelně vypadající čarodějnice, která hlasitě zaskřehotala, jakmile se otevřely dveře. Samozřejmě tam byly také vyřezávané dýně a z reproduktorů se linul halloweenský playlist, který vyzýval vystrojené hosty k tanci.

April si všimla Sage, Lucy a mě. Ve tváři se jí mihl překvapený výraz, protože o mé návštěvě nic netušila. Její údiv

však okamžitě vystřídal široký úsměv. Vyběhla k nám zpoza pultu a pevně mě objala. Seznámily jsme se díky mé nejlepší kamarádce Sage a hned jsme si padly do oka.

„Co tady děláš?“ zajímala se vzrušeně. Byla převlečená za superhrdinku Sailor Moon a měla na sobě modrou sukni a bílou halenku s velkou červenou mašlí na hrudi. Její vlasy, už tak přirozeně blond, zmizely pod stejně světlou, ale delší parukou.

„Chtěla jsem Sage překvapit! To přece nejde, abychom dva roky po sobě porušovaly naši tradici. I když byl Luca vloni za mě adekvátní náhradou,“ snažila jsem se překřičet hudbu. Halloween jsme se Sage milovaly a slavily ho společně už léta. Neobcházely jsme však domy jako ostatní, ale trávily jsme ten den doma. Namaskovaly jsme se, dívaly se na strašidelné dětské filmy, protože Sage horory neměla ráda, a jedly spoustu sladkostí a dýní ve všech myslitelných podobách – dýňový chleba, dýňový koláč, dýňovou polévku... Vloni však naše tradice vzala za své, když se Sage přestěhovala do Melview a za mě zaskočil její přítel.

Luca, převlečený za Kapitána Ameriku, si odfrkl. „Já jsem byl mnohem víc než jen *adekvátní náhrada*.“

„Jsem tak ráda, že jste přišli!“ ozvala se April, než jsem stačila něco odpovědět.

„Megan sem chtěla bezpodmínečně zajít,“ vysvětlila Sage. Převlékla se za pirátku a na levém rameni jí seděl plyšový papoušek. Pásku přes oko jako součást svého kostýmu si však vyhrnula, aby v tlumeném osvětlení bistra lépe viděla.

Usmála jsem se. „Vinna ve smyslu obžaloby.“

„Ale zdržíme se asi jenom hodinku,“ upřesnila Sage bez okolků. Z mého přání jít do Le Petit nadšením zrovna nejásala. Nebyla jsem si však jistá, jestli to je kvůli její úzkostné poruše, nebo jestli se jí jen nelíbí představa, že porušíme naši tradici. „Ještě máme v plánu zkouknout nějaké filmy.“

„Jsem ráda, že vás tady mám. A je mi jedno, jak dlouho se zdržíte,“ odpověděla April a položila Sage paži kolem ramen. „Pojďte se mnou. Dám vám něco k pití.“

Zavedla nás k baru, kde bylo docela rušno. Nabízely se tam nejen všechny druhy alkoholických i nealkoholických nápojů, ale také domácí pizza. Klouzala jsem pohledem po baru a namlouvala si, že to svírání v žaludku je jen hlad, a ne zklamání, že nikde nevidím Cama.

April nás pohostila kolou a pizzou. Vzápětí se omluvila a vrátila k práci, protože nával byl na jejího kolegu a kolegyni příliš velký. Luca a já jsme si ještě obstarali koktejly a se svými drinky jsme se postavili na konec baru. Zrovna jsem brčkem ucucla ze svého nealkoholického nápoje, když jsem koutkem oka zahlédla, že se přímo k nám blíží kluk v obleku, zahalený do černého pláště a v bílé masce, převlečený za Tuxedo Masku.

„Ahoj, co tu děláte?“ zeptal se překvapeně.

Luca ukázal na mě. „Megan chtěla omrknout, jak to tu vypadá.“

Ten mladík se na mě podíval. Měl černé vlasy a pronikavě modré oči, které se za maskou unaveně leskly. Teprve teď mi došlo, že to musí být Gavin, Lucův nejlepší kamarád. Hodně jsem o něm slyšela, ale nikdy jsme se osobně nesetkali. „Myslím, že se ještě neznáme. Já jsem Gavin.“

„Megan,“ odpověděla jsem a potřásla mu rukou.

Měl pevný stisk. „Ty jsi ta Sageina kamarádka z Maine, co ráda maluje, vid’?“

„Přesně tak, to jsem já.“

„Super. Luca mi pár tvých obrazů ukázal na instagramu.“

„A co si o nich myslíš?“ zeptala jsem se bez okolků. Už dlouho jsem nebyla nijak ostýchavá, když šlo o mé umění. Některým lidem se moje obrazy líbily, jiným ne. A tak to bylo v pořádku. Protože umění, které se líbí všem, není vlastně určeno pro nikoho. A já jsem raději vytvářela malby, které

v několika málo lidech něco vyvolaly, než takové, jež širokou veřejnost nijak nezaujaly. Proto jsem se snažila nebrat si kritiku k srdci. Někdy se mi to podařilo, jindy ne, podle toho, jakou jsem zrovna měla náladu.

„Jsou fakt skvělé. Opravdu máš talent.“

Usmála jsem se. „Děkuju. Nechceš si nějaký koupit?“

„Megan!“ zasyčela Sage a štouchla mě loktem do boku.

„Copak?“ zeptala jsem se nevinně a pokrčila rameny. Milovala jsem své umění, ale tahle láska mi život nezaplátí. „Dostal by ho se slevou pro známé.“

Gavin se trochu nervózně pousmál. „Jestli je cena po téhle slevě pět dolarů, rád si od tebe jeden obraz koupím. Jinak to vypadá dost špatně. Momentálně mám hluboko do kapsy.“

„To moc dobře znám.“ Sice jsem pracovala v jedné kavárně v Maine, aby mi to pomohlo prosadit se se svým uměním, ale peněz bylo vždycky málo. Jenom moje malířské potřeby stály malé jmění. Letenku sem jsem si mohla dovolit jen díky slevě za své nalétané kilometry.

„Pořád se to nelepší?“ zeptala se Sage soucitně.

Zavrtěla jsem hlavou, protože jsem teď nechtěla mluvit o svých neúspěších. To by mi jen přitížilo a já jsem se Sage a ostatními chtěla strávit příjemný večer. Realita mého nezdaru by mě brzy dostihla. Podívala jsem se přes rameno k baru. Samozřejmě jen proto, abych se přesvědčila, jak je na tom April, a rozhodně ne proto, abych znovu hledala Cama, po kterém stále nebylo ani stopy. Vypadalo to, že největší nával právě pominul. April zachytila můj pohled a něco řekla svému kolegovi. Pak vyšla zpoza pultu a připojila se k nám.

„Dneska je tu docela plno,“ poznamenal Luca, když si stoupla vedle něj.

„Jo, alkohol přitahuje lidi.“

„Možná byste měli nabízet už jenom koktejly,“ navrhla jsem. Neznala jsem podrobnosti, ale z vyprávění April a Sage

jsem věděla, že je to s bistroem nejspíš dost nahnuté. Člověk by si myslel, že se takovému podniku díky blízkosti kampusu a tisícům studentů závislých na kofeinu bude dařit, ale to byl zřejmě omyl.

„Co jste dneska dělali?“ zajímala se April.

„Pekli jsme dýňový koláč a dýňový chleba, vařili dýňovou polévku, strojili se do kostýmů a líčili se,“ vypočítávala Sage na prstech. „Pak jsme se vyfotili a při večeři se podívali na jeden film, dokud se Megan nedověděla, že tady dneska máte večírek, a nechtěla taky přijít.“

S brčkem mezi zuby jsem se usmála. Upřímně řečeno, tenhle večírek mě nijak zvlášť nezajímal. Tvrdila jsem, že chci vidět April, ale i to byla jen polovina pravdy, protože jsem ji mohla vidět ještě zítra odpoledne, než odletím. Ale s kým bych se zítra nesetkala, byl její sexy šéf.

April se na mě podívala. „Víš, jak dlouho se v Melview zdržíš?“

„V pátek letím zpátky.“

„Takže tady nezůstaneš na otevření SPS?“ zeptala se s lítostí v hlase. Studenti pomáhají studentům byla dobročinná organizace v rámci univerzity v Melview a orientovala se na studenty s finančními potížemi. Podporovala je darovanými potravinami, oblečením a jinými předměty denní potřeby.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, bohužel ne. Musím se vrátit. Momentálně pracuju v jedné malé kavárně a nemůžu si vzít další volno. Šéfka by to nerozdýchala.“

„To je škoda.“

„Jo, ráda bych přišla. Je báječné, co všechno jsi dala dohromady,“ odpověděla jsem, zklamaná. Přemýšlela jsem, že si zpáteční let zamluvím na sobotu, ale lety o víkendu byly neuvěřitelně drahé a v neděli jsem musela zase pracovat, protože jiná baristka si se mnou odmítla vyměnit směnu. „Jsem si jistá, že ta oslava bude i beze mě pořádná pecka.“

April se zasmála. „No, bude to spíš recepce než nějaký večírek. Takže to zas takový nářez nebude.“

„Cože, můj večírek není žádný nářez?“ ozval se náhle mrzutý hlas, který mi pronikl až do morku kostí. Zamrazilo mě a otočila jsem se k muži, po kterém jsem se *nerozhlížela* – ke Camovi.

Se svou výškou dobrých metr devadesát a širokými rameny mě okamžitě zaujal, i když jsem ho viděla naposledy před rokem. Tehdy jsem navštívila Sage a trvala na tom, aby mě do toho bistra, o kterém pořád mluvila, vzala.

Očekávala jsem dobrou kávu a lahodné pečivo, ale to, co mi bylo naservírováno, byl ten nejžhavější chlap, jakého jsem kdy viděla, zabalený do zástěry zaprášené od mouky. Cam vlastně vůbec nebyl můj typ. Neměl nic společného s muži, se kterými jsem obvykle randila. Byl o něco starší, bylo mu dost přes dvacet, měl mnohem silnější postavu a čelist mu pokrývalo tmavé strniště. Bylo delší než třídenní vous, ale kratší než plnovous, zatímco můj typ byl obvykle hladce oholený, s piercingem a tetováním, z nichž Cam, pokud vím, neměl ani jedno. Tenhle vzhled předměstského táty s vybledlými džíny a dřevorubeckou košilí jsem obvykle neupřednostňovala, ale na něm se mi líbil.

A i teď vypadal zatraceně dobře. Nepřekvapivě na sobě měl džíny, černé boty a béžovou košili, jejíž tři knoflíky byly na hoře rozepnuté. Jediná indicie toho, že se převlékl do kostýmu a neměl na sobě každodenní oblečení, byla herní pistole, která mu visela na levé straně opasku. Hnědé vlasy se mu vlnily kolem uší a byly trochu delší než při našem posledním setkání.

Zamířil k nám. Ještě si mě nevšiml. Pozdravil nejdřív Lucu, potom Sage a nakonec se obrátil ke mně. Srdce mi poskočilo. A jeho oči se překvapeně rozšířily. Byly tak tmavohnědé, že skoro vypadaly jako černé. V pohledu se mu však nic ponurého nezračilo. Právě to mě na něm od první chvíle nejspíš

fascinovalo: ta teplá, příjemná čern, která sama o sobě ztělesňovala protiklad. Ještě nikdy jsem ji na žádném ze svých obrazů nedokázala zachytit, ať jsem se snažila sebevíc. Proto taky byly jeho oči na obraze, na kterém jsem nás oba zachytila, zavřené.

Cam si velmi pozorně prohlédl můj kostým, který napodoboval úbor Amazonek z *Wonder Woman*. Skládal se z hnědých bot, krátké sukně, která mi sahala těsně pod zadek, a přílehavého korzetu z umělé kůže. Jen moje vlasy se k takovému oblečení nehodily. Předevčirem jsem si je obarvila na oranžovo a byla by škoda skrývat čerstvou barvu pod parukou. Cítla jsem stejnou měrou horko i chlad, když Camovy oči klouzaly po mém těle, které jako by si v tu chvíli už ani nepamatovalo, jak má dýchat.

Jeho pohled se pomalu vrátil k mému obličejí. „Co ty tady děláš?“ zeptal se a zkřížil paže na hrudi.

Jeho příkré chování mě na chvíli vyvedlo z míry, ale hned jsem se zase uklidnila. Nejspíš byl jen vystresovaný z toho návalu lidí, který tady byl, a přepracovaný. „Ahoj, sexy Came,“ pozdravila jsem ho se svůdným úsměvem, stejně jako když jsme se seznámili. „Právě jsem na návštěvě u Sage a dověděla se od ní, že pořádáš skvělou party, tak jsem tady. A musím říct, že nejsem zklamaná.“

Po mém komplimentu Camův přísný výraz zjihl a přiměla jsem ho dokonce k pousmání, které mu zvýraznilo malé vrásky kolem očí, díky čemuž byl z nějakého důvodu ještě přitažlivější. Ale možná se mi prostě jen líbilo, když se usmíval díky mně. „Díky. Trvalo nám dlouho, než jsme všechno připravili, ale April a ostatní mi hodně pomohli... hodně mi *pomáhají*.“

„Máte skvělou dekoraci,“ pochválila jsem a ukázala na realisticky vypadající kostru, která vedle mě visela ze stropu. „Ale zajímalo by mě, kde visí můj obrázek?“

Řekla jsem to napůl žertem a čekala jsem leccos, unavený úsměv, zakoulení očima, ale rozhodně ne napětí, které se Cama při mé otázce náhle zmocnilo. Čelist mu ztvrdla, rty se ztenčily a tváře zčervenaly. Kvůli tlumeným světlům na večírku jsem nedokázala říct, jestli je to z rozpaků, nebo ze vzteku, ale podle mihotání v jeho očích jsem tipovala to druhé.

„Nikde,“ procedil mezi zaťatými zuby.

„Proč ne?“

„Ty moc dobře víš proč.“

Ta ostrá odpověď mě zarazila tak, až jsem zamžourala. Nemůže na mě přece pořád ještě být naštvaný kvůli mé malbě, nebo snad ano? Myslela jsem, že už je to za námi, vždyt už uplynulo několik měsíců, co jsem z náhlého popudu namalovala obrázek nás dvou při sexu. Vznikl po docela žhavém snu s Camem a mnou v hlavních rolích a hodnoceno s odstupem patřil zdaleka k mým nejlepším dílům.

Nemohla jsem si ovšem tu malbu nechat a uchovávat ve sklepě svých rodičů, a tak jsem ji poslala Camovi. V naději, že ho to potěší a třeba i motivuje k tomu, aby jednoho dne změnil můj sen ve skutečnost. Nezareagoval však tehdy tak, jak jsem doufala. Rozčileně, ba skoro vztekle mi zavolal, aby si postěžoval. Svou hrozbu, že mi malbu pošle zpátky, ovšem nikdy nenaplnil, což znamená, že si inkriminované dílo ponechal. Tudíž jsem vycházela z toho, že se mu přece jen svým způsobem líbí.

„Říkal jsi, že se ti můj styl líbí,“ připomněla jsem, teď už ale trochu nejjistě.

Odrkl si. „Pche, o to nejde. Je to urážlivé.“

„Je to vkusné,“ namítla jsem.

„Ten obraz ukazuje nás dva při souloží!“ zasyčel Cam dost hlasitě na to, aby to slyšeli všichni naši přátelé. Luca stydlivě sklonil hlavu, Sage si s velkým zájmem prohlížela papouška

na svém rameni a April a Gavin si vyměnili neklidný pohled, kterým zřetelně dali najevo, že by raději nebyli svědky této rozmluvy.

„No a co?“

„Nikdy jsme spolu nespali.“ Cam rozhodným gestem ukazoval na mě a na sebe a hněvivé vrásky na čele se mu prohloubily. „Nikdy.“

Žaludek se mi sevřel a v mém nitru se rozezněla ozvěna dávné vzpomínky. Trýznivý pocit, který mi vzklíčil v hrudi, jsem zakryla pokrčením ramen, abych nedala najevo slabost. „Ale mohli bychom.“

„Tss, nikdy!“ odfrkl si Cam.

Nikdy.

Nikdy.

Nikdy.

Pronesl jen tohle jedno slovo, ale mě to katapultovalo přímo do vzpomínky, kterou jsem se tak křečovitě snažila potlačit. Marně. A nejspíš na ni ani nikdy nezapomenu. Ten tehdejší okamžik se mi totiž vpálil nejen do mysli, ale i do srdce a zanechal jizvy, jež jsem nikomu neukazovala.

Při tom to nebyla jen Camova slova, která přivolala tu vzpomínku – způsobil to především výraz ryzího zhnusení v jeho obličejí. Jako by se mu představa, že se mnou provozuje sex, nejen nezamlouvala, ale přímo ošklivila. Chybělo už jenom to, aby pokrčil nos, říhl si a plívl mi pod nohy. Bylo to ponižující a potupné, navíc před mými přáteli.

Bylo to jako tehdy.

V krku se mi vytvořil knedlík, ale zdráhala jsem se dát Camovi najevo, jak jsem zklamaná. Energicky jsem vystřčila bradu a snažila se tu bodavou bolest, která mě provázela už celé roky, ignorovat, tak jak jsem to dělala vždycky. To, co se však dalo jen velmi obtížně ignorovat, byly soucitné pohledy mých přátel.

„No dobrá,“ vypravila jsem ze sebe, vděčná za to, že můj hlas zní normálně a nechvěje se, ačkoliv jsem se sama cítila roztřeseně jako už dlouho ne. „V tom případě si svůj obraz zítra vyzvednu.“

Cam úsečně přikývl. „Díky.“

Čerň jeho očí, která mi připadala tak hřejivá, na mě zničehonic působila chladným a bezduchým dojmem. Čelila jsem Camovu pohledu, ale jen okamžik – potom jsem se otočila a zamířila přes taneční parket. Vzpomínky totiž najednou byly až příliš naléhavé a ponížení a bolest přímo zdrcující, ale za to jsem si mohla sama. Vyprovokovala jsem Camovu reakci svými slovy a svým obrazem. Zase jednou jsem byla přehnaně přímočará. Moc hlasitá, ostrá a vyzývavá. Ačkoliv jsem mohla vědět, že to nedopadne dobře...

1. kapitola

MEGAN

O čtyři měsíce později

„Konečná zastávka. Prosím všechny vystoupit!“

Konečně! Už hodiny jsem toužila tahle slova slyšet, a teď jsem tomu skoro ani nevěřila. Letmo jsem se podívala z okna, ale bez ohledu na svůj odraz ve skle jsem nic nerozeznala, protože venku byla tma. Rychle jsem nacpala sluchátka do batohu, přehodila si ho přes rameno a zvedla se ze svého místa. Po posledních čtyřech dnech nepřetržitě strávených v autobusech a vlacích jsem svůj ztuhlý zadek ani necítila. Jela jsem z Portlandu v Maine do New Yorku, přes Chicago do Rena a z Rena jsem se konečně dostala do Melview. Jediné pauzy, které si během té doby moje hýždě dopřály, byly při přestupování.

Cestu napříč zemí jsem si představovala nejen pohodlnější, ale taky zábavnější. Předsevzala jsem si, že budu hodně číst, dívat se na anime, plnit si skicák kresbami a vést zajímavé rozhovory, abych načerpala inspiraci. Většina lidí však byla příliš zaneprázdněná snahou najít si aspoň trochu útulnou polohu na spaní, aby překlenula dlouhou dobu cesty, než aby si povídala s cizím člověkem. Postupem doby se vyčerpaly i mé poslední zbytky energie.

Když se na to dívám zpětně, asi by bylo lepší dát víc peněz za letadlo, ale když jsem na internetu našla ten levný vlak,

myslela jsem si, jak budu chytrá a ušetřím. Nenapadlo mě, kolik utratím za jídlo a pití během tak dlouhé cesty. Nakonec jsem neušetřila vůbec nic, jenom jsem ztratila tři dny života a pocuchala si nervy.

Zatáhla jsem za držadlo tašky, která se zapříchila v polici nad mou hlavou. Byla tak přeplněná, že jsem ji tam musela násilím vtlačit. A teď se tam zasekla.

„No tak,“ zamumlala jsem a šklubla za ni. Vtom se držadlo s trhavým zvukem uvolnilo a já se zapotácela dozadu, přímo do mladíka, který stál za mnou. Zatraceně!

„Pardon!“ omluvila jsem se s úsměvem, ale on se ani nepohnul. Mrzutým pohledem sjížděl můj nový septum piercing, nosní kroužek, a modré vlasy. Zabručel, otočil se, v pohodě si vytáhl z police svou tašku a odešel, aniž mi nabídl pomoc.

Upřeně jsem zírala na držadlo v ruce a malou jmenovku, která na něm byla připevněná. Měla jsem tu tašku už celou věčnost a jmenovka byla tak stará a vybledlá, že moje jméno – Megan Dashnerová – bylo skoro nečitelné. Strčila jsem držadlo do kapsy bundy, abych ho později zase přišla.

Mezitím se autobus vyprázdnil, už jsem zbývala jen já a řidič. V přišetí mě netrpělivě pozoroval ve velkém zpětném zrcátku, ve kterém viděl celý vnitřek. Ani on mi nenabídl pomoc. Postavila jsem se na špičky, uchopila tašku a vší silou za ni šklubla. Znovu jsem pozpátku zavravorala, tentokrát proti jednomu ze sedadel. Něco ostrého se mi bolestivě zavrvalo do boku, ale tentokrát aspoň police tašku pustila. Ignorovala jsem bolest, s úlevou jsem zavazadlo uchopila do podpaží a opustila autobus.

Sotva jsem oběma nohama pevně stanula na asfaltu, dveře za mnou zaklaply a autobus s rachotícím motorem zmizel v dálce. Zhluboka jsem se nadechla a znovu vydechla. Ze rtů mi stoupaly obláčky páry. Byla mrazivá zima, vzduch byl čistý a svěží. Vytáhla jsem rukavice a čepici, které jsem si zastrčila

do kapsy bundy, a nasadila si je, ale zima byla tak třeskutá, že mi to moc nepomohlo.

S drkotajícími zuby jsem se rozhlížela po opuštěném autobusovém nádraží a doufala, že zahlédnu Sage. Trvala na tom, že mě vyzvedne. Nejdřív jsem odmítla s tím, že můžu jet autobusem, ale teď jsem byla ráda, že přijede. Už jsem měla veřejné dopravy plné zuby. Ale po Sage nebylo ani stopy. Na autobusovém nástupišti jsem byla sama – kromě lidí, kteří přijeli se mnou. Ti se s unavenými tvářemi, protože už se blížila půlnoc, a taškami přes ramena vytratilí do všech stran.

Budovy kolem nádraží byly potemnělé. Otevřený byl jen malý obchůdek s graffiti na průčelí, o němž mi vyprávěla Sage. Zamířila jsem k němu. Zem byla pokrytá vrstvou bláta, které kdysi bývalo sněhem, než ho rozšlapal nespočet nohou. Všude kolem nádraží jsem rozeznala hromady sněhu, a dokonce i teď se z nebe snášely hebké vločky.

Stoupla jsem si pod markýzu před vchodem a roztřesenými prsty vytáhla mobil, ve kterém zbývalo jen pět procent baterie. Moje powerbanka byla vybitá. Objevila jsem zprávu od Sage. Opozdí se, protože se před ní stala nehoda.

Syčivě jsem vydechla. Za běžných okolností jsem nebyla tak útlocitná a netrpělivá, ale teď jsem byla unavená a hladová, byla mi zima, bolel mě zadek a právě se mi roztrhla moje nejoblíbenější taška. Takhle jsem si příjezd do Melview a mémi rodiči víceméně vynucený restart nepředstavovala.

Otevřela jsem kontakt na mámu, ale můj palec se zastavil nad zeleným tlačítkem pro volání. Máma mě sice požádala, abych jí zavolala, jakmile v pořádku dorazím, ale abych byla upřímná, neměla jsem chuť mluvit ani s ní, ani s tátou. Atmosféra mezi námi byla ve dnech před mým odjezdem dost napjatá. Nakonec jsem kontakty zavřela a přepnula na messenger, abych místo toho napsala do rodinné skupiny.

Já: Přijela jsem.

Přestože v Maine už bylo půl třetí, zpráva okamžitě přeskočila z doručených do přečtených. Rodiče tedy byli stále vzhůru. Obvykle už v tuhle dobu dávno spali, což znamenalo, že čekali, až se ozvu – a to bylo vážně milé. Zároveň mi to ale pořádně ztěžovalo možnost se na ně zlobit. Protože svým popleteným způsobem pro mě chtěli jen to nejlepší.

Náhle mi zazvonil mobil. Ten zvuk prořízl noční ticho jako čepel a já sebou škubla. Instinktivně jsem hovor přijala, abych vyzvánění umlčela.

„Megan?“ zeptala se máma udiveně, jako kdyby sama nevytočila moje číslo.

„Ne, tady je Michael, Meganin únosce,“ odpověděla jsem v žertu hlubokým zkresleným hlasem, aby hned na první dobrou nemusela poslouchat, jak mě to cestování vyřídilo. Právě teď jsem totiž ze všeho nejméně potřebovala, aby kritizovala moje rozhodnutí jet autobusy a vlaky.

„To není vtipné, Megan!“

„Trochu ano.“

Máma rozhořčeně zafuněla a v pozadí jsem slyšela, že něco řekl i táta. „Už jsi u Sage?“

„Ne, zrovna na ni čekám.“

„Kdy přijede?“ zeptala se máma znepokojeně, jako by skutečně existovala možnost, že se mě zmocní nějaký únosce jménem Michael nebo William nebo Jeremiah, nebo jak se vlastně taková únosci jmenují.

„Měla by tu být každou chvíli.“

„Neříkala jsi něco o nějakém obchodě, u kterého se chceš se Sage setkat?“

„Ano, právě před ním stojím.“

„Je otevřený?“

„Ano, je to krámk s nepřetržitým provozem.“

„Tak jdi radši dovnitř,“ pobídla mě máma s jemnou přísností. Její starostlivost mi téměř dala zapomenout na to, že právě ona a táta byli důvodem, proč jsem na konci února stála uprostřed noci v mrazu na autobusovém nádraží v Nevadě. Od mých rodičů mě dělilo skoro pět tisíc kilometrů, protože mi dali na výběr: jejich finanční podporu, nebo mé umění.

Rozhodla jsem se pro své umění.

„Už jsi poslala moje věci?“ zeptala jsem se.

Než jsem odjela, bezpečně jsem si sbalila několik svých obrazů na plátně a všechny malířské potřeby do dřevěných beden, které měla přepravní společnost převzít z Maine do Nevady. Sama jsem si možná za letenku nestála, ale moje umění pro mě bylo nejdůležitější na světě. A vybavení, které zčásti financovali rodiče a zčásti moje brigády, bylo příliš cenné, než aby se dalo poslat poštou.

„Ještě ne.“

„Prosím, je to důležité,“ naléhala jsem. Bez svých věcí jsem nemohla malovat. A bez malování jsem v Melview nebyla s to nic vybudovat. Měla jsem sice v batohu skicák a pár uhlů na kreslení a tužek, ale s tím bych se daleko nedostala.

„Postarám se o to,“ slíbila máma a já ji zase na oplátku ujistila, že půjdu do obchodu a počkám tam na Sage. Zavěsily jsme, abychom šetřily baterii mého mobilu, která teď klesla na tři procenta. Znovu jsem se rozhlédla po autobusovém nádraží, ale Sagein volkswagen jsem stále nikde neviděla. Zvedla jsem ze země tašku a vešla do malého obchůdku, který byl směsicí supermarketu, trafiky a stánku. Byly tu jen dvě řady regálů a na stěnách visely časopisy a knihy, některé se zažloutlými stránkami a staromódními obálkami, které působily dojemem, že už tu jsou hezky dlouho. Za pultem seděl na stoličce zamračený muž a luštil sudoku. Když mě uslyšel vejít, vzhledl.

„Chceš něco koupit?“ zeptal se bez jakéhokoliv uvítání.

Zarazila jsem se. „Ehm, vlastně ne.“

„Tak vypadni, tohle je obchod, ne lavička v parku,“ prohodil a mávl rukou, jako by odháněl dotěrný hmyz, který mu krouží kolem hlavy.

„Venku sněží.“

„Co je mi do toho?“

Zatnula jsem zuby a snažila se spolknout neomalenou poznámku. Tomu chlapovi mohlo být jedno, jestli stojím tady uvnitř, nebo venku. Nebylo to přece tak, že by musel mít obchod otevřený speciálně kvůli mně. Nechtěla jsem však vyprovokovat hádku, a tak jsem nasadila úsměv, který byl stejně unavený, jak jsem se právě cítila. „Tak to já si asi přece jen něco koupím.“

Muž něco zavrčel a já jsem s taškou pod paží prošla obchodem. Pořád jsem se dívala ven směrem k parkovišti v naději, že zahlédnu Sage. Během asi deseti minut jsem vnitřek obešla už čtyřikrát a cítila jsem, že pohledy chlápka u pokladny jsou pořád intenzivnější. Nevím, jestli jen nechtěl zákazníky, nebo se bál, abych mu něco neukradla, ale začínala jsem se v jeho blízkosti cítit nesvá. Vykašlala jsem se na slib, který jsem dala mámě, popadla čokoládovou tyčinku a zamířila k pokladně, abych pak počkala venku.

„To to ale trvalo.“

„Nemohla jsem se rozhodnout mezi oříšky a karamel,“ odpověděla jsem a stále se snažila zůstat klidná, ačkoliv moje trpělivost s každou minutou slábla. Nutně jsem potřebovala teplou sprchu a ještě naléhavěji postel a pořádně se vyspat.

Muž oskenoval tyčinku. „Bude to tři a půl dolaru.“

Položila jsem tašku na podlahu a sáhla do kapsy bundy, ale můj hmat vyšel naprázdno. Ztuhla jsem a tep mi náhle prudce vystřelil. Začala jsem se v ní přehrabovat usilovněji. Kde jsem sakra nechala peněženku? V panice jsem si zuby stáhla rukavici z prstů, abych měla citlivější ruku. Divoce jsem

zašmátrala nejprve v jedné kapse, pak v druhé, ale obě byly prázdné, tedy až na utržené držadlo. Tohle přece nemůže být pravda! Poplácala jsem se po kalhotách a prohrabala batoh, ale peněženka byla pryč.

„Hned jsem zpátky!“ zavolala jsem na chláпка za pokladnou. Nechala jsem zavazadlo na místě a vyběhla do mrazu, zpátky tam, kde mě řidič autobusu nechal vystoupit. Doufala jsem, že mi peněženka vypadla z kapsy, když jsem vytahovala čepici a rukavice. Ale nebyla tam. Panicky jsem se rozhlížela na všechny strany a snažila se v rozbředlém sněhu něco rozpoznat, ale peněženku jsem nenašla. Buď mi ji někdo vzal, nebo mi vypadla z kapsy už v autobuse.

Do prdele. Do prdele. Do prdele!

V očích se mi zaleskly slzy, a přestože byla zima a já měla pocit, že mi mrznou i oči, do obchodu jsem se nevrátila. Procházela jsem těch samých osm metrů čtverečních sem a tam a doufala, že v blátě přece jen tu peněženku najdu. Ale po pěti minutách jsem musela uznat porážku. Byla pryč. A s ní i můj občanský průkaz, kreditní karta a ta trocha hotovosti, kterou jsem měla u sebe.

Opravdu skvělý začátek mého nového života!

Všechno bude dobré.

Všechno bude dobré.

Všechno bude dobré.

To byla moje mantra posledních deseti minut. Peněženku jsem určitě ztratila v autobuse, když jsem se snažila vyndat tašku z poličky. Zítra zavolám do autobusové společnosti, kde mi nepochybně řeknou, že řidič peněženku našel a že si ji můžu vyzvednout v centrále. Nikdo nepřecherpá kreditní kartu. Nikdo mi neukradne identitu. A nikdo mi nevezme hotovost.

Všechno bude dobré.

Všechno bude dobré.

Všechno bude dobré!

Zhluboka jsem se nadechla a přinutila se na ta slova nejen myslet, ale také jim věřit. Protože jsem vlastně nebyla pesimistický člověk. Na každé situaci jsem dokázala najít něco dobrého, ale v tu chvíli bylo i pro mě těžké zůstat optimistická. Došla jsem si zpátky do obchodu pro tašku a sedla si na ni uprostřed opuštěné autobusové zastávky. Vlasy jsem měla od hledání peněženky promočené a čokoládová tyčinka, kterou jsem si koupila za drobné ze skrýše v batohu, byla nejspíš dlouho po záruční lhůtě, protože chutnala jako smradlavé nohy. Nebo alespoň tak, jak jsem si představovala, že by čokoláda s příchutí smradlavých nohou mohla chutnat. Přesto jsem si ukousla znovu, protože jsem měla hlad a Sage tu pořád ještě nebyla. Znovu mi napsala: nehoda se protáhla a musí ji objet. Potom to baterie mého mobilu definitivně vzdala.

Nestrávila jsem v Melview ještě ani půlhodinu, ale neubráníla jsem se pocitu, že můj zdejší pobyt je snad prokletý. Nic nefungovalo tak, jak jsem si přála. Možná to pro mě mělo být varování. Možná byla chyba vzdát se bezpečného života v Maine a přijet sem. Ale copak jsem měla na výběr, když mi rodiče dali ultimátum?

Poslední rok a půl od ukončení střední školy jsem se neúspěšně snažila proniknout do umělecké branže. Milovala jsem umění. Milovala jsem malování. Vždycky jsem kreslila a máloco mi dělalo takovou radost jako stát před plátnem pokrytým barvami. Umění byl můj způsob, jak se vyjádřit a zpracovat své emoce. Když jsem cítila strach, malovala jsem, dokud jsem se nepřestala bát. Když jsem o sobě pochybovala, malovala jsem, dokud jsem na všechny pochybnosti nezapomněla. A když jsem byla šťastná, malovala jsem, abych tu radost zachytila na plátno a mohla si ten pocit a okamžiky s ním spojené navždy zapamatovat. V některých dnech, když jsem nic necítila a byla otupělá a vyčerpaná životem, mi umění znovu vracelo cit.

Rodiče zatím mě a mou práci vždy bezvýhradně podporovali. Ale nedávno mi dali na výběr. Buď budu studovat, nebo si alespoň hledat lukrativní práci s většími vyhlídkami do budoucna, nebo se musím odstěhovat a postavit se i se svým uměním na vlastní nohy. Nejspíš nečekali, že si sbalím kufry a odstěhuju se za svým snem na druhý konec země. Ale neexistovalo téměř nic, co bych pro své umění neudělala. Neviděla jsem totiž svou budoucnost v přednáškovém sále nebo v bezduché práci od devíti do pěti. Určitě se našli lidé, kterým to stačilo, ale já mezi ně nepatřila. Už jen taková představa mě připravovala o chuť do života a moje kreativita se choulila v temném koutě. Nedokázala jsem pochopit, jak lidé mohou vydržet trčet ve stejné rutině den co den, týden co týden, měsíc co měsíc a rok co rok, aniž by se z ní dokázali spontánně vymanit.

To nebylo nic pro mě a rodiče to určitě věděli. Nebyla jsem si jistá, co mě zklamalo víc: jestli to, že zřejmě nevěřili mému umění natolik, aby v něm viděli lukrativní budoucnost, nebo to, že mě jako člověka neznali natolik dobře, aby věděli, že práce v kanceláři by mě úplně zničila. Raději bych strávila zbytek života pracemi na částečný úvazek v kavárnách za minimální mzdu, než abych zaprodala duši za místo v kancelářském open space.

Nebyla jsem si úplně jistá – jen jsem to tušila –, kde se v rodičích ta náhlá změna vzala, ale zatím mě vždycky podporovali. Táta sbíral všechny novinové články online i offline, v nichž se psalo o mém umění, a máma byla ta, která mi před šesti lety navrhla, abych přestavěla sklep a vytvořila si v něm vlastní malé království včetně ateliéru.

Najednou zem přede mnou ozářily reflektory a vytrhly mě z myšlenek. Zamrkala jsem a spadl mi kámen ze srdce, když jsem poznala Sagein volkswagen. Zaplavila mě ohromná úleva, která mě málem rozplakala, ale potlačila jsem slzy, abych Sage neznepokojila. Usmála se na mě přes okénko a pokynula

mi, abych nastoupila. Sebrala jsem ze země tašku, hodila ujedenu smradlavou tyčinku do koše vedle sebe a nasedla do auta. Se zasténáním jsem dopadla na sedadlo spolujezdce.

„No konečně!“

Sage omluvně našpulila rty. Měla na sobě červenou bundu a hnědé vlasy po ramena měla schované pod čepicí s logem univerzity v Melview. „Omlouvám se za zpoždění!“

Nacpala jsem tašku do prostoru pro nohy. „Není to tak zlé. Umrzly mi jen tři prsty u nohou.“

„Aha, jestli jenom tři, tak jich máš ještě sedm.“

„Přesně tak. A tím oslovím úplně nové lidi v komunitě foot fetišistů.“

Sage se zasmála a výraz v jejích hnědých očích při pohledu na mě zjihl. Naklonila se přes středovou konzolu, aby mě objala, i když jsem se už čtyři dny nesprchovala a nejspíš jsem byla cítit potem a zatuchlými sedadly autobusů. „To je tak hezké, že jsi tady,“ zamumlala mi do ucha.

Pevně jsem ji objala. Jestli totiž Melview mohlo nabídnout něco dobrého, byla to Sage. Znaly jsme se už od školky a od té doby jsme byly kamarádky, i když jsme nemohly být rozdílnější. Já jsem byla neposedná a občas hlučná, zatímco Sage byla spíš tichá a přemýšlivá. Přesto jsme si v posledních šestnácti letech vždycky byly oporou. Za tu dobu se v mém životě vystříдалo mnoho lidí, ale Sage zůstala. Když se asi před rokem a půl rozhodla přestěhovat kvůli studiu do Nevady, zlomilo mi to srdce. Prvních pár měsíců mi strašně chyběla, ale ona v Melview rozkvetla. To, že nechala minulost za sebou, jí prospělo – a možná to prospěje i mně.

Měla jsem pocit, že jsem ve své staré domovině uvízla na místě. Znala jsem všechny umělce i galeristy, a ať jsem zavítala do jakéhokoliv klubu či baru, vždycky jsem narážela na stejné tváře ze scény. Možná právě tahle změna prostředí bude tím pravým impulsem, který moje tvorba potřebuje k oživení.

2. kapitola

CAMERON

„Zatracenej krám!“

Kopl jsem do kotle. Už hodinu jsem stál ve sklepě Le Petit a opět se snažil zařízení z minulého století zase rozběhnout. Kotel mi dělal problémy už dlouhé roky, ale letošní zima byla obzvlášť zlá. Topení mělo jeden výpadek za druhým, což k útulné atmosféře v bistru zrovna nepřispívalo.

Rozčileně jsem se pustil do opětovné kontroly jednotlivých součástí topného systému, ale příčinu výpadků jsem nenašel. Měl jsem pocit, že jsem ten krám už jednou kompletně rozebral a znovu složil. Vyměnil jsem filtr, vyzkoušel kabeláž a zkontroloval pojistky, ale nic nefungovalo. Asi budu muset zavolat odborníka, ale to by mě stálo majlant. A já jsem na to prachy neměl, protože Le Petit bylo už několik týdnů v minusu.

Odhodil jsem kleště k ostatnímu nářadí povalujícímu se na podlaze a otřel si pot z čela. Při tom jsem se zadíval na zařízení, jež vévodilo ponuré sklepní místnosti. Byl to monstrózní útvar z trubek, ventilů a čerpadel, který kdysi nainstaloval táta. Kotel byl pokrytý silnou vrstvou prachu, a přestože už několik dní pořádně nefungoval, ve vzduchu se vznášel pach spáleného oleje. Už jsem otevřel malá sklepní okna, ale nepomohlo to a jen to způsobilo, že tu bylo pořád chladněji.

Už několik let jsem plánoval, že sklep vyklidím, vyhodím staré dokumenty po otci, které byly uloženy v zaprášených

krabicích, a všechno zrenovuju, abych ten prostor mohl využívat jako spíž a skladiště, místo abych zahlcoval svou kancelář. Jenže renovace by stála spoustu peněz i času, což byly dvě věci, které jsem neměl. Proto jsem svůj plán celé roky odkládal, a kdybych k sobě byl upřímný, přiznal bych si, že ho nejspíš ani nikdy neuskutečním. Přinejmenším ne, pokud vše bude pokračovat jako dosud, protože to bych pak mohl Le Petit nejpozději za pět až šest měsíců zavřít.

Zklamaně jsem si odfrkl a hrdlo se mi stáhlo jako pokaždé, když jsem přemýšlel o budoucnosti bistra. Protože i když se Le Petit nedařilo, byla to moje pýcha a radost a tátovo dědictví. Zemřel na infarkt před dvanácti lety, bylo mu čtyřicet. Převzal jsem vedení bistra, aniž bych si uvědomil, jaký to bude mít dopad na můj život. Někdy jsem si říkal, jak by se věci vyvinuly, kdybych tehdy bistro prodal, místo abych šel v tátových stopách. Ale to byly jen myšlenkové hrátky, které nikam nevedly.

Sklonil jsem se, abych posbíral nářadí, a rozhodl se, že později zavolám topenáře, protože nikdo by si koncem února nevychutnal šálek kávy při pouhých patnácti stupních pokojové teploty. S kufříkem na nářadí v ruce jsem se vrátil nahoru. Nepřekvapilo mě, že bistro je stejně prázdné jako před hodinou, kdy jsem zmizel ve sklepě. Ačkoliv se Le Petit nacházelo v bezprostřední blízkosti kampusu, moje kavárna pro většinu lidí nebyla prvním kontaktním místem, kam si chodili pro svou každodenní dávku kofeinu. Všude kolem MVU byla bistra a kavárny jako to moje, ale většina z nich patřila známým řetězcům, což znamenalo levnější ceny, širší výběr a fungující topení.

April stála za barem a znuděně koukala do mobilu. Nejspíš bych jí to měl v pracovní době zakázat, ale bez hostů nebylo skoro do čeho píchnout. A jak jsem April znal, všechno ostatní už udělala, protože byla zdaleka nejlepší zaměstnankyně.

Nejenže byla vždy zdvořilá k zákazníkům, ale také pracovala samostatně. Nikdy jsem jí nemusel říkat, aby utřela stoly, zametla podlahu nebo uklidila myčku. Dělala to sama od sebe. Mohl jsem se na ni spolehnout, protože Le Petit pro ni nebyla jen tak nějaká práce. Na bistru jí opravdu záleželo, což byl nejspíš důvod, proč mě v prvních měsících po jejím nástupu silně přitahovala. Ale nikdy jsem tomu nepodlehli. Přesvědčoval jsem sám sebe, že to je kvůli věkovému rozdílu a tomu, že jsem její šéf, ale upřímně, bylo to hlavně proto, že jsem netušil, jak ji v této věci oslovit.

Po čase tohle okouzlení našťěstí vyprchalo a teď jsme byli něco jako přátelé, i když jsme se spolu mimo práci vlastně nestýkali. Přesto mi April byla bližší než většina lidí – s výjimkou mámy.

„Prosím, řekni mi, že už to zase topí,“ ozvala se úpěnlivě, když jsem došel k baru. Zasunula telefon zpátky do kapsy bundy, kterou si přehodila přes ramena.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, kotel je pořád mimo provoz.“

„Mimo provoz jako že musíš koupit nový?“

„Mimo provoz jako že na to musí přijít odborník.“ Na to, že by mohl být neopravitelný, jsem radši vůbec nemyslel. Už jen samotnou opravu bych si sotva mohl dovolit, natožpak úplně nové topení.

„Zatraceně,“ ulevila si April. „Zvládneš to? Myslím... finančně?“

Poslední slovo zašeptala, i když tam nebyl nikdo, kdo by ji mohl slyšet. Většinu času jsem se před svými zaměstnanci snažil vystupovat sebevědomě a nedávat najevo, jak špatně na tom Le Petit ve skutečnosti je. Nechtěl jsem, aby si dělali starosti o své platy nebo práci, i když si nejspíš už dokázali dát jedna a jedna dohromady. Ale k April jsem byl vždycky otevřenější než ke všem ostatním.

„Ne, vlastně ne, ale to bude v pořádku.“

„Kdybys potřeboval pomoct, můžu ti něco půjčit,“ nabídla se April. „Pořád mám ty peníze, které mi máma dala k osmáctým narozeninám.“

Energicky jsem zavrtěl hlavou. „To nepřipadá v úvahu.“

„Proč ne? Já je teď nepotřebuju.“

„To je mi jedno. Nebudu si od tebe půjčovat peníze.“ Nebylo to poprvé, co mi April učinila takovou nabídku. Její máma pracovala jako realitní makléřka a podle všeho byla docela dobře situovaná. Lucovi k osmáctým narozeninám darovala byt a peníze vyplatila April. Ale mě nezajímalo, kolik peněz April má a jak málo je potřebuje – půjčovat jsem si od ní nehodlal.

April našpulila rty a nespokojeně se na mě podívala. „Doufám, že si uvědomuješ, že si tím jenom sám ztěžuješ život.“

„Možná, ale jsi moje zaměstnankyně. A já mám banku, kterou můžu navštívit, když potřebuju peníze,“ řekl jsem tak přísne, že to nepřipouštělo žádné odmlouvání.

April něco nesrozumitelného zabručela a pak se mě jen zeptala, jestli mi má udělat kávu. Už jsem si odvykl ji upozorňovat, že si ji můžu připravit sám, protože to nechtěla slyšet.

Opřel jsem se o pult a zkrřížil paže na hrudi, abych se zahřál, i když jsem se při opravě topení docela zapotil. „Jak se má Gavinova máma?“

April se na mě přes rameno podívala. „Docela dobře. Fyzioterapie dělá divy. Občas jí dělá problémy krátkodobá paměť, ale doktoři jsou optimističtí. Taky říkali, že by ji mohli brzy propustit. Příští týden s Gavinem jedeme na odvykávací kliniku, kterou navrhla sama moje máma.“

„To jsou dobré zprávy,“ odpověděl jsem hlasitě, aby mě April slyšela i přes hluk kávovaru. O všech těch dramatech kolem Aprilina přítele Gavina a jeho mámy Monicy jsem se dověděl teprve nedávno. April mi během klidné chvíle v bistru – kterých jinak bylo víc než dost – řekla všechno,

počínaje sebevraždou Gavinova otce až po problémy s alkoholem jeho mámy, o kterou se už dlouho staral sám. Skoro jsem ho neznal, ale vypadal jako pohodový chlapík, který dokázal April obšťastnit. Usmívala se pokaždé, když o něm mluvila. Což byl další důvod, proč jsem byl rád, že moje city k ní už jsou minulostí.

April mi podala kávu. „Tady máš, šéfe.“

„Neříkej mi šéfe.“

„Jasně, pane vedoucí.“

Protočil jsem oči, i když jsem opravdu nesnášel, když mi tak kdokoliv říkal. Ačkoliv mi bylo teprve devětadvacet – skoro třicet –, často jsem si připadal neuvěřitelně starý. Nevím, jestli to bylo kvůli zodpovědnosti, kterou jsem měl za Le Petit. Nebo kvůli tomu, že jsem už dlouhé roky pracoval čtrnáct hodin denně sedm dní v týdnu. Nebo tím, že se moje každodenní práce týkala téměř výhradně studentů, z nichž většina byla mnohem mladší než já. Ať tak či onak, většinu dní jsem se cítil mnohem starší než na třicet, ne fyzicky, ale psychicky. A když mě April oslovovala „šéfe“ nebo „pane vedoucí“, cítil jsem se ještě starší, protože jsem si při tom vždycky vzpomněl na chlapy v oblecích s kravatami a vlasy protkanými šedinami. Já žádný oblek nevlastnil a šedivé vlasy jsem taky neměl.

Usrkl jsem kávu a podíval se na hodinky. Bylo krátce po dvanácté. „Nechtělás dneska skončit dřív?“ zeptal jsem se.

„Ano, jen jsem chtěla počkat, až vyjdeš ze sklepa.“ Usmála se, ale působilo to trochu nejistě. A ani se nepohnula, aby si vzala tašku, stála přede mnou jako přikovaná.

Svraštil jsem čelo. „Děje se něco?“

„Ano, možná.“

„A co?“ naléhal jsem, teď už zvědavě.

„Je tu taková jedna věc, ale nevím, jestli ti o ní mám říkat.“

Vyčkávavě jsem se na ni podíval. „Teď už mi to říct musíš. Nemůžeš mi něco takového naznačit, a pak z toho vycouvat.“

April se rozpačitě kousla do dolního rtu. Ještě před rokem by mě tohle malé gesto pořádně vyvedlo z míry, ale teď jsem nic necítil. „Já vlastně ani nevím, jestli tě to vůbec zajímá.“

„Myslím, že to brzy zjistíme.“

„Megan je od včerejška v Melview.“

Pouhá zmínka toho jména stačila, aby mi srdce poskočilo. Před vnitřním zrakem se mi okamžitě objevil výjev: Megan mi sedí nahá na klíně, sténá a ve tváři se jí zračí extáze, zatímco se milujeme. Ale nebyla to vzpomínka, byl to existující obraz. Obraz, který jsem měl pod postelí a který mi Megan před necelým rokem darovala. Vloni o Halloweenu mi slíbila, že si ho vyzvedne, ale já ho měl pořád u sebe, čemuž jsem se nemohl divit. Na večírku jsem se k ní před ostatními zachoval dost tvrdě, a kdybych byl na jejím místě, nejspíš bych se druhý den taky nechtěl vidět. Dokonce jsem ji po naší hádce vyhledal, abych se jí omluvil za ostře zvolená slova a vysvětlil jí svou reakci, ale ona už odjela.

Odkášlal jsem si a sáhl po utěrce, která ležela poblíž, abych se rozptýlil, protože jen pomyšlení na Megan ve mně vyvolalo neklidný pocit. „No a? Často navštěvuje Sage.“

„Není tu jen na návštěvě,“ upřesnila April a sledovala, jak utírám už beztak čistý pult. „Stěhuje se sem.“

Moje pohyby na okamžik ochably, ale přinutil jsem se pokračovat, abych na sobě nedal nic znát. „Mělas pravdu, to mě nezajímá. Megan skoro ani neznám.“

„Jo, ale když jsme o ní mluvili naposledy, říkal jsi, že by sis s ní chtěl promluvit o té záležitosti na Halloweenu. Navíc máte rozjetou tu podivnou věc a –“

„My nemáme rozjetou žádnou podivnou věc,“ přerušil jsem April a nejradši bych si za to sám napohlavkoval. Nechápal jsem to. *Sám sobě* jsem nerozuměl. Proč využívám každé příležitosti, abych dal najevo, že mezi mnou a Megan nic není? A že k ničemu nedojde, i když stačila jen letmá myšlenka na

sex s ní, aby se mi postavil? Stejně jako pohled na ten obraz. A přesto se pokaždé, když se to téma objevilo, dostavil pocit upjatosti a nejistoty, kterého jsem se nedokázal zbavit.

April v obranném gestu zvedla ruce. „Dobře, jak chceš, ale... teď už to víš, kdyby ses s ní někdy potkal a divil se. Pro dnešek skončím, jestli mě už nepotřebuješ.“

Zavrtěl jsem hlavou a April vklouzla do mé kanceláře pro tašku. Rozloučila se a já jí popřál hezký den. Utěrku, kterou jsem otřel barový pult, jsem stále svíral v ruce. Prsty jsem do ní měl zatnuté jako drápy. Přinutil jsem se sevření uvolnit. Představa, že bych Megan mohl ve městě nebo v kampusu kdykoliv potkat, byla zároveň utrpením i požehnáním. S nabarvenými vlasy, šibalským leskem v očích a zasněným úsměvem byla opravdu nádherná. Mohl bych se na ni dívat celé hodiny. Jenže její přímočarost a nebojácnost ve mně vyvolávaly nejistoty, které jsem si nerad přiznával. Ať už to bylo cokoli, měla v sobě něco, co mě vyvádělo z rovnováhy. Rozbouřila mi myšlenky a rozbušila srdce, přestože jsme se sotva znali.

3. kapitola

MEGAN

Dvanáct hodin spánku, teplá sprcha a pizza k snídani – a konečně jsem zase byla ve své kůži. Můj zadek se z toho cestování nejspíš bude ještě chvíli vzpamatovávat, a navíc jsem musela vyřešit tu záležitost s peněženkou. Ale zatímco včera mi to připadalo jako katastrofa obřích rozměrů, dnes už jsem celou záležitost nevnímala ani zdaleka tak dramaticky. Kreditní kartu jsem nechala zablokovat, a jestli řidič autobusu mou peněženkou nenajde, přijdu prostě o trochu hotovosti. A samozřejmě si budu muset vyřídit novou občanku, ovšem to už přímo s adresou bydliště v Melview. Beztak bych si ji musela změnit.

„Tu máš,“ řekla Sage a postavila přede mě na zem hrnek, zatímco jsem zaujala pozici psa hlavou dolů a protahovala si ztuhlé svaly po cestě. Nebyla jsem zrovna sportovní typ, ale se Sage jsme kdysi v Maine byly pořád spolu, a když tam na jednu nebyla, měla jsem rázem spoustu volného času, který jsem musela nějak zaplnit. Tak jsem pro sebe objevila jógu. Pohyb mi prospíval, zvláště mým zádům, protože jinak jsem většinu času trávila shrbená u malířského plátna.

„Díky.“ Sesunula jsem se na zem, složila nohy pod sebe a natáhla se po hrnku. Napila jsem se. Jak jsem čekala, čaj byl příliš horký a taky přehnaně sladký. Jako od Sage. To mi chybělo. Ačkoliv jsem Sage viděla naposledy teprve před pár

týdny, když přes Vánoce navštívila rodinu v Maine, a předtím jsem byla na Halloweenu v Melview, tohle bylo jiné. Teď když jsem věděla, že tu zůstanu.

„Proč se na mě tak díváš?“ zeptala se Sage. Posadila se na postel a přetáhla si deku přes ramena. Takhle pohodlně zachumlaná foukala do hrnku a přes okraj si mě pozorně měřila.

„Tvůj čaj je přeslazený.“

„Cože?“ vykřikla Sage téměř rozhořčeně. „Dala jsem ti tam extra míň cukru! Chceš udělat nový?“

„Ne, to je dobrý.“

Sage se na mě podívala se zdviženým obočím, jako bych se zbláznila. „Tobě se líbí, když ti čaj nechutná?“

Zasmála jsem se. „Ne, ale ráda piju čaj, který jsi uvařila. Připomíná mi to minulost, všechny ty víkendy, které jsi se mnou trávila v mém ateliéru. To mi chybělo. Ty jsi mi chyběla.“

„No to si piš, že ty mně taky! Ale teď jsi tady a už tu zůstaneš.“

„Ano, ale stejně se postarám, abych si rychle našla něco vlastního,“ slíbila jsem a klouzala pohledem po Sageině malém jednopokojovém bytě, který jsem už znala ze svých předchozích návštěv. Vstupní dveře vedly přímo do obývacího a spacího prostoru, kterému dominovala postel s barevnými polštáři a příkrývkami. O pár kroků dál stála Sageina šatní skříň a psací stůl, na němž se vedle jejích učebních materiálů vršily četné šperkovnice – ty se vlastně nacházely v každém koutě bytu. Dokonce i pult, který odděloval zbytek pokoje od kuchyně, byl zaplněný potřebami na šperky, jež Sage vyráběla, spolu s náradím a balicím materiálem potřebným k odesílání objednávek z jejího obchodu na Etsy. Měla tu sotva dost místa pro sebe, natož pro spolubydlící. Chvíli to bude fungovat, ale dlouhodobé řešení to nebylo. Potřebovala jsem prostor, kde bych si mohla postavit stojany, až mi přivezou malířské potřeby.

„Netrap se tím. Stejně jsem v týdnu na univerzitě nebo v práci. A kdybych ti někdy lezla na nervy, můžu zajít na pár dní k Lucovi. Beztak je teď často doma sám, protože April tráví čas s Gavinem,“ řekla Sage a jako vždycky, když vyslovila jméno svého přítele, se jí v očích objevil ten zasněný výraz. S Lucou už spolu byli rok a člověk by si myslel, že tahle neustálá zamilovanost co nevidět začne slábnout, ale to se nestalo. I April a Gavin byli pořád spolu. Už taky tvořili pár, což nebylo překvapivé poté, co jsme je Sage, Luca a já přistihli, jak se na sebe na Halloween před Le Petit vrhli. Ale to byla taky jediná hezká vzpomínka na ten večer...

Vstala jsem a šla do kuchyně zředit cukrový odvar v mém šálku trochou horké vody. „Díky, ale to nebude nutné. Ty mi nikdy nelezeš na nervy.“

„Jen počkej a uvidíš. Za tři týdny budeš ráda, až zase vypadnu.“

„To si nemyslím. Možná budeš mít jednou plné zuby i ty mě.“

Sage pokrčila rameny a znovu se napila čaje. „To je docela dobře možné. Někdy umíš jít člověku fakt pořádně na nervy.“

„Hele!“ Popadla jsem kuchyňskou utěrku, která ležela vedle dřezu, a hodila ji po Sage, ale látka zrovna moc dobře nelétala a spadla na podlahu dva kroky ode mě. Obě jsme na utěrku zíraly a pak jsme se hlasitě rozesmály. Zvedla jsem ji, zatímco Sage se dál chichotala, dokud jí nezavibroval mobil. Podívala se na přijatou zprávu, ale pak telefon bez odpovědi položila zpátky na noční stolek.

Opřela jsem se o pult. „Co je dnes na programu?“

Sage vyskočila z postele. „Napadlo mě, že bychom mohly vyrazit do města, abys Melview poznala trochu lépe. Našla jsem galerii s kavárnou a podle recenzí je tamní dort velká lahůdka.“

„To zní skvěle. Možná si tam taky koupím něco lepšího k pití,“ poznamenala jsem a vylila do dřezu kdysi sladký čaj,

který teď chutnal jen jako voda. „Jen nejdřív rychle zavolám autobusovému dopravci, možná bychom mohly cestou vyvednout mou peněženku.“

„Snad se ta peněženka přece jen ještě najde,“ nadhodila Sage, když jsme opouštěly sídlo autobusové společnosti. Volala jsem tam, ale nikdo to nebral, tak jsme se rozhodly, že tam zajedeme a zeptáme se osobně. Peněženku však nikdo neodevzdal. Paní na recepci byla dokonce tak hodná, že to zkontrolovala u řidiče včerejší linky, ale ten v autobuse nic zapomenutého nenašel. Pravděpodobně mi včera na nádraží opravdu vypadla z kapsy a někdo ji vzal. Ale třeba to byl alespoň někdo, kdo mé peníze nutně potřebuje.

„Snad,“ odpověděla jsem s úsměvem a zastrčila si ruce do kapes bundy. „Doufám, že nebude vadit, když si od tebe na pár dní půjčím, než si pořídím novou kreditní kartu. Do banky zavolám později.“

„Rozhodně ne! Za poslední rok a půl jsi mi finančně pomáhala ze šlamastyky dost často. Teď je řada na mně,“ souhlasila Sage a opětovala můj úsměv. Zdržela jsem se připomínky, že mi peníze mezitím vrátila a už mi nic nedluží. Její obchod Etsy se v posledních měsících značně rozrostl a brigáda v tom penzionátu jí taky vynášela slušně. Možná bych se tam měla ucházet o práci, ale to bych musela vstávat ve čtyři ráno a to nebylo nic pro mě. Nebyla jsem ranní ptáče, naopak jsem ráda vstávala až po východu slunce, ne několik hodin před ním.

Nevrátily jsme se k Sageinu autu, ale rozhodly jsme se jít do galerie pěšky. Byla ještě zima, ale odpolední slunce přineslo první náznak jara, kterého jsem se nemohla dočkat. A zřejmě jsem nebyla jediná, kdo to tak cítil, protože v centru města se toho dělo opravdu hodně. Lidé nakupovali, procházeli se od výlohy k výloze a scházeli se v malých místních kavárnách a restauracích, které se tady daly najít na každém rohu.

Melview bylo idylické městečko, které bych si bez Sage za svůj domov nikdy nevybrala. Byla tu vysoká škola, spousta barů a klubů a centrum města nabízelo vše, po čem konzumentovo srdce bažilo. Přesto mi všechno připadalo důvěrně známé a domácké, a ne hektické a anonymní jako v New Yorku nebo jiných velkých městech. Všude, kam jsem se podívala, jsem objevovala nabídky turistických tras a výletů k jezeru Tahoe. Bylo zde mnoho obchodů pro turisty a spousta parků a zelených ploch. Kdyby tu Sage nebyla, nikdy bych do Melview nepřijela. V mých očích to nebylo místo k bydlení, ale místo, kam se jezdí na dovolenou, a i tak bych si nejspíš vybrala jinou destinaci. Ale chtěla jsem dát městu šanci, a jak mi Sage často říkala, mnoho velkých měst bylo vzdáleno jen několik hodin letu nebo cesty autem.

„Jak se vlastně máš?“ zeptala jsem se Sage. Doposud jsme mluvily skoro jen o mně a mém stěhování. Proto jsem o Sage v posledních týdnech kvůli všem těm přesunům moc nevěděla.

„Vážně skvěle. Studium mě baví. Práce je super. Obchod funguje. A s Lucou to snad ani nemůže být lepší. Teď už jen musím přesvědčit mámu a Noru, aby se sem přestěhovaly, a bude to dokonalé.“

Měla jsem z ní radost. Poslední roky pro ni nebyly lehké. Zažila jsem proměnu z veselé holčičky Sage v ustrašenou dospívající dívku. Trpěla silnými úzkostmi – projít se s ní v sobotu městem a dát si kávu, jako jsme to udělaly dnes, bylo tehdy téměř nemožné. Už dříve jsem se zamýšlela, co by za tím mohlo být, ale Sage to nikdy nechtěla rozebírat. Teprve před rokem se odhodlala k odvážnému kroku a promluvila o svém nevlastním otci a zneužívání.

„A to slyšení?“ vyzvíдалa jsem dál.

Sage se usklíbala a naznačila mi, abych odbočila doleva. „To mě znervózňuje. Ale budu ráda, až to bude za mnou a budu